

## 8. Odvrácená strana Měsíce: Pomsta zombifikovaných

„Vůdce, vůdce, musíte ihned opustit stanici. Ti zmrdi nám sem posílají atomovky,“ přiběhl sluha oděný do nacistické uniformy a ozvěna nesla klapání podrážek kovovou chodbou.

„Otto, nesmíme přijít o všechno, co mé předchozí klony vybudovaly,“ řekl Adolf Hitler.

„Vůdce, nakládáme únikovou loď a potřebujeme, abyste šel s námi,“ spěchal sloužící a vypadal velmi nervozně.

„Dobře, pojďme, abychom neuvedli v obavy spolubojovníky,“ pověděl Hitler a rozhlédl se po svém skromně vybaveném pokoji.

V tu samou chvíli Kapkou vyslaná poslední střela s jadernou hlavicí zamířila směrem k nacistické základně ve tvaru hákového kříže na odvrácené straně Měsíce. Zcela náhodou bez poškození proletěla až k nádržím s různými jedovatými látkami a plyny, kde vybuchla. Následná chemická reakce podpořená jadernou výhní vytvořila plynnou substanci, která v kontaktu s klonovaným organismem způsobovala zombifikování.

Jak plynná látka postupovala, postupně postihovala jednoho nácka za druhým, dokud nebyla zasažena celá nacistická stanice. Šedým kouřem pobíhali vojáci, kteří kašlali a zvraceli zelenorudou sračku a k tomu jim černaly tepny a žíly. Oči měli zalité tmavou shnilou krví, jenž prýštila ven tělesnými póry a otvory. Vypadalo to, že je plyn zabíjí, ale nebylo tomu tak.

Domluvený obchodní partner, který o tři neděle později přivezl objednané zboží, byl po přistání na Měsíci poněkud překvapen. Nacistická základna nesla stopy provizorních oprav, dozimetry pípaly zoufalstvím, protože jejich stupnice nestačily a uvítat ho přišly podivné postavy v kožených kabátech, páskami s hákovými kříži přes paže a plynovými maskami nasazených na tvářích.

„Co se tady stalo?“ zeptal se obchodník.

„Malá nehodička, ale vše je již v pořádku,“ odpověděla tlumeným hlasem postava a z masky odfoukla dvěma otvory šedý kouř. Byznysmen pochopil, že plynové masky neslouží k ochraně před vnějším prostředím, ale nýbrž k udržení vnitřní atmosféry.

„Nebudu se raději vypyávat, vyložte náklad a zaplat'te mi domluvenou částku,“ řekl a odešel zpět do lodi, protože cítil, že zde není vše v pořádku. Ostatně, to se mu potvrdilo, když během vykládání vypadla jedna zásilka z palety, přimáčkla pracovníka obličejem k zemi a rozbila masku. Obchodník spatřil vysušenou tvář se zčernalýma očima a cvakajícími zuby.

„Vůdce. Můj vůdce, mohu vstoupit?“ promluvil tlumený hlas.

„Otto, pojď dál a vyslechni můj plán. Až budou připraveny lodě, vyrazíme za pomstou. Dostaneme Kapitána Blázna a já ho osobně rozsekám na malé kousíčky,“ tlumeně zamručel hlas v plynové masce.

„Můj vůdce, jak byste chtěl pomsty dosáhnout? Naše armáda je sice početná, ale dokážeme Blázna vůbec porazit?“

„Otto, postavíme největší armádu, jakou kdy svět viděl. Vyrobíme dostatečné množství plynu, s čímž ostatně máme bohaté zkušenosti a nebudeme se bát ho použít. Už jsem vybral dva velmi vzdálené solární systémy, jenž nám poslouží jako útočiště a kde začneme budovat nové nesmrtelné vojsko,“ důrazně promluvil Adolf Hitler a z průduchů v masce vyfoukl dým.

„Můj vůdce, vy prostě víte, jak být vůdce v každé situaci. Heil Hitler!“ pozvedl Otto pravačku k pozdravu a k tomu srazil podpatky.

„Otto, než odejdeš, řekni všem velitelům, že mají začít připravovat lodě k odletu,“ dodal Hitler a podrbl psa v masce, z níž vyšel od výdechů nad čenicem oblak plynu, když zvíře zafunělo. Otočil se k výhledu ven a s rukama za zády pozoroval dění v troskách Měsíční základny. Tvar hákového kříže byl zničený a v nacistický zombie narůstal vztek.

Vůdcův poslední projev před opuštěním dlouholetého bydliště byl krátký, ale velmi přísný.

„Nacionální měsíčané, nacionální měsíčňanky, příslušníci odvrácené strany! Končí velmi závažná etapa měsíčních nacistických dějin. Mohutnost událostí, kterým čelíme a jímž není rovno a jejichž převratný význam pro budoucí vývoj nacistické rasy, bude v plném rozsahu pochopitelný teprve pro pozdější generace nacistů. My však, kteří dějiny této doby tak krutě prožíváme, se nemůžeme ubránit dojmu, že řízení Prozřetelnosti je mocnější nežli jakékoliv naše úmysly a má vůle. Bohové netrestají slepotou jenom ty odsouzené ke zkáze, nýbrž nutí také, abychom my z vůle Prozřetelnosti povolání usilovali o cíle, které daleko předběhnou naše veškerá přání.

Nyní využijeme daru Prozřetelnosti a plyn, který nám sebral naše staré životy, využijeme k získání životů nových a k vybudování nejmocnější armády veškerého známého vesmíru. Následujte souřadnice a vítězství je naše! Sieg heil!!!“

Energický projev plný emocí dostal poslouchající nácky do varu. Odpovědí bylo mocné odfukování z masek, zvednutí pravic a temné provolávání slávy vůdci „Heil Hitler!“

Jakmile jásot ustal, velitelé jednotlivých lodí obdrželi souřadnice a nacistická flotila začala mizet z orbitální dráhy Měsíce.

V jiné části Galaxie zatím jistá civilizace v rozpuku, která vyslala k jednomu ze svých měsíců několik prvních satelitů, prozatím netušila, jaká zlá katastrofa se k nim řítí.

Primitivní orbitální sondy zaregistrovaly přilet prvních lodí zombifikované nacistické flotily až v poslední chvíli, takže obyvatelstvo nemělo příliš času k rozvinutí paniky. Několik marných pokusů sestřelit lodě primitivními jadernými střelami bylo zcela neúspěšných.

Výsadek, který přistál v hlavním městě naznačil, že v temných lodích pokrytých geometrickým symbolem je skryt pořádný průser a hlavně konec civilizace, tak jak ji domorodci znali.

Nastala situace, která je pravidelně opakována napříč dějinami veškerého všehomíra. Technicky vyspělejší kolonizátoři se nikdy nepřáteli s primitivním obyvatelstvem území, jenž chtějí získat pro sebe. Domorodci postávali kolem Hitlerova přistávacího modulu, netrpělivě přeshlapovali a nervozně očekávali věci budoucí. V okamžiku, kdy se otevřely dveře a vyšel samotný Vůdce, pochopili, že mnoho budoucího je již nečeká.

„Podřadná raso,“ promluvil a vyfoukl plyn, „tuhle mizernou planetu zabíráme pro sebe a z vás udělám otroky, kteří budou sloužit Tisícileté říši. Ale až po tom, co si moji lidi zastrílí.“

Uvítací delegace složená ze zástupců hlavních politických stran ztichla a v obličejích měli značně nechápavé výrazy, protože právě prožívali poslední záchvěvy klidných životů. Jejich jediným štěstím bylo, že konec civilizace přišel rychle a nedostali tak příležitost propadnout globální panice, když začali vojáci v plynových maskách a kožených kabátech střílet po všem živém.

Domorodé obyvatelstvo ani nedostalo šanci zorganizovat odpor, protože asi po dvou hodinách lovu Vůdce přikázal, aby na planetě přistály kolonizační jednotky a ty začaly okamžitě vypouštět mocná oblaka laboratořemi vylepšeného jedovatého dýmu, jenž postupně zahaloval celou planetu. Před plynem nebylo kam utéct, procházel úzkými štěrbinami a vnikal do všech prostor. Každý živý tvor, jenž ho vdechl, zkroutil tělo bolestí a začal zvracet černou krev.

Po několika hodinách bylo po všem. Planetu pokrývala několik kilometrů tlustá vrstva jedovatého sajrajtu a zombifikovaní náckové mohli sundat masky.

„Moji věrní vojáci, vítejte v novém domově, odkud povedeme největší tažení v dějinách nacistické říše a rozšíříme nacionální měsíčismus po celém vesmíru. Nyní začneme budovat naši velkou nacionální budoucnost,“ zacvakala zuby sušená tvář Vůdce a vysušené tělo pozdvihlo sušenou pravici. Shromáždění nejvyšších šarží povstalo ze židlí z lidských kostí a začalo provolávat nacistický pozdrav.

O pár dní později, kdy pomalu ustávala radost ze zničení primitivů, se život mrtvých začal vracet do normálu. Pochytili všechny mrtvé otroky a zapojili je do průmyslové výroby. Stavba dalších

bitevních kosmických plavidel byla zahájena. Avšak inženýři objevili malý nedostatek jejich existence.

„Vůdce, máme problém,“ přišel Otto do Hitlerovy luxusní kovové kanceláře.

„Jaký můžeme mít problém?“

„Vůdce, celé řadě našich vojáků během znásilňování upadlo péro a jsou z toho poněkud naštvaní. Znásilňování je jedna z jejich nejoblíbenějších činností a bez pohlavního orgánu to moc dobře nejde,“ opatrně zacvakala Ottova sušená tvář.

„Otto, i moje Eva si toho už všimla a jejich velitelé jim musí vysvětlit, že je to daň za nesmrtelnou budoucnost, ve které již rozmnožování nebude potřeba. Musí se soustředit na svoji druhou nejoblíbenější činnost a to zabíjení.“

„Vůdce, moudré rozhodnutí,“ řekl Otto a byl rád, že nepřišel o sušený krk.

„Jestli máš pocit, že se nudíš, tak vydej rozkaz, aby generálové připravili další bleskový útok. Myslím, že všechny potěší, když nebudou muset myslet na šoustání,“ dodal vůdce a významně zacvakal zubama, až mu vypadla umělá čelist.

Rozkaz k dobývání všechny zombifikované nácky potěšil. Uznali, že jejich vůdce má pravdu a jediná radost, která jim tedy zůstala, je zabíjení civilistů a dobývání civilizací. Nová bezpohlavní rasa nemrtvých nacionálních měsíčních nacistů právě dokončila svůj vývoj a před dveřmi vesmíru stála hotová civilizace, připravená šířit smrtící plyn do všech jeho koutů.

Vesmír ještě o ničem takovém nevěděl, ale i to se mělo brzo změnit. Druhým cílem Hitlerovy armády zombifikovaných nácků byla planetární soustava s připojením k celogalaktické datové síti, což způsobilo, že přepadení proběhlo online před ččkami stovek tisíc kamer a snímacích zařízeních.

Vzhledem k rozsáhlosti vesmíru však tato zpráva zapadla mezi tisíce dalšími tragediemi, během nichž zahynuly miliony civilistů. Nehody a lokální války probíhaly neustále a mnoho lidí to nezajímalo. Tedy kromě několika aktivistů, kteří se věnovali sledování obskurních zpráv a šíření konspiračních teorií. V jejich životní bublině nastala obrovská panika, protože představa útoku nemrtvé nacistické armády u nich vyvolávala strach a vymýšleli všelijaké podivné plány, jak mohlo k vytvoření zombie dojít. Webové konspirační stránky se hemžily teoriemi od tajných genetických experimentů řízených tajnými orgány Velké rady, až po spiknutí židosatanistických kruhů placených Seresovou nadací.

V Centru pro výzkum a šíření alternativních teorií bylo živo a v zasedací místnosti vládl čilý ruch. Nejvyšší ředitel svolal poradu vedoucích všech jednotlivých úseků, protože byl rozhodnut vrazit do výpravy za zombifikovanými nácky docela velký balík peněz.

„Řediteli, jste si jistý, že se výprava zaplatí?“ zeptal se jeden z účetních.

„Rozhodně, i kdyby sme nic nenašli, jakože stejně nikdy nic nenajdem, tak určitě vyděláme na prodeji práv k seriálu. Děláte, jakobyste neznali, jak se to dělá. Deset dílů ve třech sériích a každý díl je zakončen napínavou scénou, jakože příště už něco významného najdeme. Lidí to žerou a zombifikovaný nácky budou žrát dvojnásobně,“ odpověděl přísně ředitel a zasedačka zmlkla. Všichni pochopili, že jejich chleboďárce má všechno spočítané.

„Nechal jsem připravit Médeu a zítra vyrážíme za reportáží. Výpravu povedu já a někteří z vás během dneška dostanou pozvánky. Zatím můžete rozvíjet konspirační teorie, kdo to bude. Rozchod!“ řekl ředitel šokovaným vedoucím, zvedl se a odešel.

V rohu zasedačky stál Ron a nikým nerušen po skončení sezení zmizel. Byl totiž vedoucí archivu a většina zaměstnanců ho brala jenom jako takový neužitečný doplněk, který je dobrý akorát k tomu, aby do regálů ukládal krabice s dokumenty a důkazy. Nebrali ho příliš vážně, protože kdy kdo bral vážně správce archivu?

Ronovi takhle situace vyhovovala, protože dolů do suterénu chodilo jen málo lidí a měl tedy čas bádát, protože archiv byla studnice nepřeborných informací. On byl jediný, kdo měl fyzicky

přehled, kde co leží a věděl to ředitel, vědělo to i představenstvo společnosti, která celý konspirační ústav platila. Proto odcházel do své podzemní kanceláře klidný, jelikož věděl, že až usedne k počítači, pozvánka k této výpravě bude čekat ve virtuální poštovní schránce.

Ron totiž psal tajnou zprávu. Ředitel a někteří členové představenstva byli nadšenými fanoušky Kapitána Blázna a htali veškeré příběhy, které mediálně zveřejňovala Urgha, coby správkyně oficiálního profilu na společenské síti. Jako profesionálové však velmi brzo zjistili, že před „objevením“ Bláznovy posádky, nejsou o jednotlivých členech skupiny skoro žádné záznamy a není úplně jasné, odkud se vynořili a kde přesně se nachází na Zemi jejich centrála nazývaná Základna. Proto pověřili Rona, znajíc jeho schopností, aby se ponořil do hlubin archivu a začal pátrat.

Velmi brzo dal úspěšně dohromady docela solidní časovou linii, která byla od zmizení Martena celkem dobře zmapovaná, ale palčivě Rona trápila otázka počátku. V těch nemnoha dokumentech však našel několik drobných poznámek o zničení nacistické kolonie na odvrácené straně Měsíce. Respektive nejdřív ho zaujalo, že se k události nepřihlásila žádná organizace ze Země a několik svědků, které se mu podařilo najít, tvrdilo, že u nacistů spatřili Kapitána Blázna s nějakou cizí posádkou, která připomínala postavičky z komiksu.

Ron tomu všemu nechtěl dávat větší konspirační význam, takže si veškerá zjištění zatím nechal pro sebe, jelikož Bláznova přítomnost na odvrácené straně mohla mít mnohem více nepravděpodobných důvodů, než bylo záměrné zničení celé nacistické základny.

Zamyšlen došel do své kanceláře a odemkl spořič obrazovky. Pustil do popředí poštovního klienta, ve kterém již čekala pozvánka. Radostí výskl a začal přemýšlet, co všechno si sebou musí vzít.

Ron dostal na palubě Médei malou kajutu právě pro jednoho člověka. Byl rád, že na něj mysleli, protože k práci potřeboval klid. Jednou z povinností archiváře je vést lodní deník, čehož využíval často jako výmluvu k tomu, aby se nemusel účastnit neoficiálních akcí a palubní zábavy. Ostatně nikomu stejně moc nechyběl a nikdo příliš nepřemýšlel nad jeho přítomností.

Ihned po přistání na odvrácené straně Měsíce v místě bývalé nacistické kolonie, kterou Ředitel označil jako první místo, kde začnou v pátrání po původu zombifikovaných nácků, rovnou začali s natáčením prvního dílu dokumentárního seriálu.

Část vedoucích se převlékla do bílých plášťů a popadli několik blikajících, svítících či pípajících filmových rekvizit, jenž měly připomínat vědecké přístroje. Další část vzala kamery a běhala za herci, kteří zastavovali u všelijakých předmětů a dělali, že je pečlivě zkoumají. Někdy zvedli z podlahy ohořelou lidskou kost a s velice vážnými výrazy v obličejích jí otáčeli.

Občas do záběru vstoupil Ředitel a komentoval dění nebo vedl rozhovory.

„Co z této kosti usuzujete?“ zeptal se kupříkladu jednoho pseudovědce.

„Je lidského původu a byla vystavena žáru,“ odpověděl herec v plášti.

„Mohla by patřit nacistům?“ zvědavě pokračoval ředitel.

„Na základě zběžného pohledu by mohla být nacistického původu,“ zazněla opatrná odpověď.

„Ale mohla by i patřit někomu jinému. Každopádně, vážení diváci, máme před sebou zajímavou stopu. Budeme muset rozhodně pokračovat v dalším pátrání.“

Jiná skupina vědců-herců chodila kovovými prostory a významně pozorovala blikající diody na rekvizitách v rukou.

„Tady zase probíhá jiný výzkum. Narazili jste na nějaké stopy po nacistické měsíční civilizaci?“ zastavil ředitel jednoho z nich. Kamera přejížděla po stěnách plných obrazů Adolfa Hitlera a vlajek s hákovými kříži.

„Pane redaktore, jak bych to tak řekl, některé indicie naznačují, že se skutečně nacházíme v sídle nacistů a některé stopy by mohly i říkat, že zde došlo k nějakému neštěstí.“

„Zajímavé, a pane vědec, přístroje indikují, co mohlo způsobit takovou devastaci a opuštění sídla?“

„Sami nevíme, máme hromadu dat, jejichž prostudování nám zabere dlouhé roky. Ale můžu z prvních odhadů divákům naznačit, že zde musela působit velká síla.“

„Ale to je mi velmi zajímavá informace. Takže se tu mohlo stát něco, jenž způsobilo údajnou zombifikaci měsíčních nacistů?“

„Když se nad tím tak zamyslím,“ zahrál herec přemýšlení, „tak ano, mohlo tu něco takového proběhnout. Znovu musím ale divákům připomenout, že bude trvat roky, než zjistíme všechny spojitosti.“

„Děkuji vám za rozhovor. Vážení diváci, všechny stopy, které jsme zatím objevili, skutečně naznačují některé možnosti, které pomalu vyplývají na povrch. Jsme na dosah odhalení záhady,“ promluvil Ředitel do kamery a čekal, až zhasne dioda oznamující nahrávání.

„Helejte, musíme vymyslet něco pořádného, protože tady nic není a těm idiotům nesmíme dát moc prostor, protože jako vědci fakt nejsou moc přesvědčiví,“ řekl štábu za kamerou a vytáhl placatci s alkoholem.

„Natočte ještě nějaký záběry. Víte, že každé díl musí mít aspoň čtyřicet minut čistého času. Musíme toho mít co nejvíc, protože zatím máme jenom samý hluchý místa,“ napil se a odešel do kajuty odpočívat.

Zoufalý štáb natočil všechno možný, ale ruiny nacistický základny byly úplně opuštěný a částečně již vykradený. Když po několika hodinách přišel Ředitel, štáb seděl u zapáleného hořícího sudu a podával si několik lahví s tvrdým alkoholem.

„To už ste s natáčením hotový?“

„Řediteli jo, jen čekáme na nějaký vaše poslední slovo do kamery, abychom mohli uzavřít dnešní natáčení,“ odpověděl kdosi.

„To nebude problém, zapněte kameru a něco krátkého sehrajeme. Je tu ještě někdo trochu střízlivej, kdo by byl schopnej zahrát naposledy vědce?“

Přihlásil se jeden člověk a Ředitel ho postavil k hromádce popela a kostí.

„Vážení diváci, máme hodně nových stop, které nám dávají naději, že brzo odhalíme tajemství měsíčních nacistů. Právě teď stojíme nad jednou hodně zvláštní hromadou a tady pan kolega z vědecký okruhů nám řekne, co je na ní podivuhodné.“

„Hm,“ herec polkl sušáka a vytáhl z kapsy prsten s hákovým křížem, který před tím někde ukradl.

„Našli jsme v těchto ostatcích prsten, který nás utvrzuje na základě mnoha odborných náhledů v tom, že patřil nacistovi. Jsme si jisti, že jsme objevili skutečnou nacistickou základnu na odvrácené straně Měsíce.“

„To je úžasné. Slyšeli jste sami vážení diváci, jsme na stopě velkého objevu. Takže nezapomeňte, uvidíme se při premiéře druhého dílu,“ zakončil Ředitel natáčení a vyplivl suchou slinu.

„Podejte mi někdo lahváče,“ řekl a natáhl ruku.

Druhý natáčecí den začal diskusí velmi bolavých hlav. Úsekoví vedoucí léčili kocovinu z večerní pařby a pomalu se chystali na nový den. Ředitel povolal Rona.

„Rone, pověz mi, zjistil si včera něco?“

„Řediteli, jenom to, že je všechno zničený a částečně už rozkradený,“ odpovídal opatrně archivář.

„A nějaký stopy po zombifikovaných nacistech si neviděl?“

„Pane Řediteli,“ zamyslel se Ron, „stop po nacistech je tu hodně, to jste si ostatně všiml sám, ale nenašel jsem ani jedinou stopu po jakémkoliv zombifikačním procesu.“

„Rone, to nerad slyším, ale snad do konce natáčení objevíme nějaký zajímavý informace. Zatím budeme pokračovat běžným stylem. Teď běž říct štábu a hercům, ať se připraví na plac. Za chvíli přijdu,“ ukončil Ředitel krátký rozhovor a vypoklonkoval Rona za dveře. Ten splnil úkol a pozoroval vedoucí převlečené za herce, kterak dávali poslední lajny pervitinu. Jejich zaměstnavatel byl náročný a zásadně trval na co nejkratším a nejrychlejším natáčení jednotlivých dílů.

Tři kamery natáčely současně tři epizodní děje. První byl o historii nacistické říše, kde v roli historika jeden z vedoucích vyprávěl o nejdůležitějších událostech v dějinách nacionálního

socialismu. S velkým důrazem kladeným na opuštění Země a odlet posledních žijících vědců věrných Adolfu Hitlerovi na Měsíc.

K tomu všemu mu dopomáhala čtecí zařízení, kde pomocník posouval texty stažené z veřejné databáze. Rádoby historik byl hodně zpocený, protože potřeboval srát a měl žízeň.

„Nechci vám do toho kecat pane kolego, ale snažte se více používat paruk a maskérských pomůcek. Je blbý, když diváci dostanou takovej ten blbej pocit, že toho chlapa už někde dřív viděli. Jasný?“ promluvil Ron, který šel zrovna kolem a kontroloval jestli natáčení probíhá tak jak má. Nebohý účinkující se lekl a poblil před kamerou.

„To pak vystříhnete a vyčistíte mu botu,“ suše konstatoval Ron a šel k dalšímu týmu.

Druhý tým byl věnován nacistické vědě. Byl také početnější a skupina herců v bílých pláštích, někteří se stetoskopy kolem krku, seděla kolem kulatého stolu a pozorovala probíhající prezentaci.

„Jak to jde?“ zeptal se Ron kameramana a jeho pomocníka.

„Celkem dobře, pánové sou docela nafrčený, takže jim to všechno pěkně odsejpá. Zrovna tenhle mluví o tlení, hnití a rozpadu spálených těl a řekl bych, že je tím docela zaujatěj,“ usmál se pomocník. Vyjetý vedoucí v převleku za vědátora nadšeně vykládal o životním cyklu much. Celkem suchá přednáška zabrala několik desítek minut a Ron byl docela spokojený, protože věděl, že tímhle materiálem se dá zaplácnout hodně času.

„Kde jste se toho tolik naučil?“ musel se zeptat, když kolega vedoucí skončil.

„Jsem fanoušek hmyzí potravy, chovám leccjaký hmyz z různých koutů vesmíru. Ale stejně se nic nevyrovná madagaskarskému švábovi. Když se dobře vykrmí, může dát až tři kila bílkoviny,“ odpověděl rychle a s úsměvem dotázaný. Ronovi se zvedl žaludek, takže raději rychle odešel.

Třetí tým dělal dobrodružnou práci. Ředitel u nich už byl a nadšeně pozoroval skrz silové pole několik postav ve skafandrech, jak pomalu kráčí po měsíční krajině k nějakému kontejneru.

„Řediteli, vypadá to, že jste něco našel,“ řekl Ron.

„Něco ano. Zdá se, že zde něco zapomněli,“ odpověděl souhlasně nadřízený a pozoroval na monitoru výstupy z kamer.

Firemní vedoucí v kosmických skafandrech pomalu kráčeli ke kontejneru zabořeném bokem do měsíčního písku.

„Řediteli, je nepoškozený. Nyní ho opatrně otevírá,“ řekl jeden z mužů a zatáhl za páku uzavíracího mechanismu dveří. Další dva se opřeli o železná vrata a silně zabrali.

Po usazení prachu jeden z nich vlezl do přepravního kontejneru a jeho kamera zabírala tři ocelové kontejnery válcového tvaru.

„Co to je?“ zeptal se Ředitel s mikrofonem v ruce a kamera ho zabírala tak, aby byl vidět obrazový výstup na monitoru.

„Nevíme, ale něco jsme našli. Přeprovíme náklad na loď a tam ho pořádně prozkoumáme,“ odpověděl nálezce a vypadal trochu šokovaně.

„Co tam vidíte?“ ptal se netrpělivě Ředitel.

„Nebude se vám to líbit,“ zazněla odpověď.

„Vypadá to, že jsme na stopě něčemu významnému. Půjdeme se podívat čemu přesně,“ řekl významně Ředitel to kamery.

Stáli v konferenční místnosti předělané na improvizovanou laboratoř. Na stole pokrytém bílým plátnem byly položeny tři nalezené válce. Ředitel stál vedle jednoho vědce se stetoskopem kolem krku a sledoval otevírání schránky. Po odšroubování krycího víka unikla trocha kapaliny a štáb s Ředitelem leknutím odskočil.

„Co to kurva ...???“ řekl vedoucí celé expedice a zíral na mrtvého Adolfa Hitlera. V dalších dvou nádobách našli to samé.

„Vypadá to, že jsme našli několik Adolfů Hitlerů,“ pověděl stále šokovanému Řediteli vědec-herec.

„To kurva vidím. Vážení diváci, toto je přelomový objev. Více se dozvíte v dalším díle.“

„Jak nejsou čtyři Hitlerové důležitý?“ nechápal Ředitel odpověď, kterou dostal během ranní porady natáčecího štábu k třetímu dílu dokumentu.

„Nejsou čtyři, jsou tři a klonováním se místní náckové normálně živil. Jsou o tom záznamy, protože díky týhle technologii mohli neustále klonovat svého vůdce. Je na tom něco, čemu Řediteli nerozumíte?“ říkal jeden z podřízených a docela se potil, protože nevěděl, jakou má očekávat reakci.

„To se mi vůbec nelíbí, co já řeknu těm zrasanejím divákům?“ začínal křičet Ředitel a ve skráních mu nabíhaly modré žilky.

„Řediteli, nejlepší bude, když jim řeknete pravdu a odletíme, protože tady v těch ruinách už nic dalšího nevyzkoumáme,“ vstoupil do rozhovoru doposud mlčící Ron.

„Konečně rozumný nápad, připravte scénu k natáčení a ještě jednou se převlíkněte za vědce. A ty Rone vymysli, kam se přesuneme,“ pochvalně řekl Ředitel a šel si upravit makeup.

„Navštívíme podnik Madam Kawasaki, už jsme tam dlouho nebyli a možná se nám tam podaří prodat ty klony. Mohlo by z nich něco kápnout,“ odpověděl Ron.

„Ale to je velmi dobrý nápad,“ zasmál se ve dveřích Ředitel.

Část vedoucích naposledy nachystala zasedací místnost k natáčení a připravila jeden válec s Adolfem. Zbytek se ještě jednou převlékl, účinkující mezi sebou rozdělili stetoskopy a rozsadili kolem zasedacího stolu.

„Jste připraveni?“ přišel Ředitel v novém vyžehleném oblečení.

„Ano,“ zazněla odpověď.

„Tak zapněte kamery,“ přikázal a stoupl před objektiv. Když zasvítilo červené světýlko, promluvil.

„Vážení diváci, během náročných vědeckých výzkumů a pečlivého pátrání v tajných archivech jsme potvrdili existenci klonovací technologie na Měsíci. Tento nález nás poslal směrem, který ještě nemůžeme prozradit, protože máme k dispozici velmi rozporuplné informace. Po reklamě budeme pokračovat.“

Kameraman vypnul nahrávací zařízení a řekl Řediteli.

„Musíme něco vymyslet, pořád toho máme málo na desetidílný seriál.“

„Až to tady sbalíte, odlítáme k Madam Kawasaki. Tam proberem otázku, jestli má smysl pokračovat nebo tenhle projekt ukončíme dřív, než v něm utopíme další prachy,“ odsekl Ředitel a odešel.

MJ-3452. Hurzova kolonie o několik hodin později. Největší tržiště v hlavním městě bylo narvané obchodníky ze všech koutů známého vesmíru a uličkami šlo jen těžce dalo projít. Kupce tří klonovaných Adolfů Hitlerů nemuseli dlouho shánět, protože zájemci přicházeli v podstatě sami.

Ředitel byl nakonec docela spokojen, protože cena za všechny tři klony přesáhla prozatím utracené náklady a docela se těšil na posezení v podniku Madam Kawasaki.

Jako všichni ostatní běžní návštěvníci museli vystát frontu, na jejímž konci prokázali dostatečný kredit, aby vůbec byli vpuštěni. Podnik Madam Kawasaki prostě nebyl pro chudý a zaměstnanci konspirační kanceláře měli požadovanou částku jen tak tak.

„Řediteli, bylo to těsně,“ řekl tiše Ron.

„Vždycky je to těsně. Teď si jdeme najít místo,“ odpověděl Ředitel a prodíral se davem lidí směrem ke stolům.

„Hele, to je Kapitán Blázen,“ zakřičel někdo. Ron se otočil a opravdu spatřil samotného Kapitána, jenž doprovázen ochrankou mířil ke vstupu do privátních prostor.

„Musím urvat podpis,“ vykřikl Ron a co nejrychleji se snažil procpat mezi zvědavci. Načasování měl perfektní a u dveří byl přesně ve stejnou chvíli jako Kapitán a ochranka Madam Kawasaki.

„Pane Blázen, jsem váš velký fanoušek, dáte mi podpis?“ natáhl ruku s památníčkem a propisovačkou.

„Di do prdele,“ odsekl Kapitán Blázen, odhodil vajgl a rychle vlezl do dveří, od kterých jeden ze strážců odstrčil Rona.

„To sem čekal, kokot,“ odsekl a naštvaný šel ke svým.

Ředitel se zaměstnanci seděli u jednoho ze stolů pro běžné hosty a chvíli trvalo, než jim začala obsluha věnovat pozornost. Zábava se však rychle rozproudila a hodiny začaly splývat v jednu alkoholově narkotickou mlhu. Vlastně si nebyli úplně jistí, v který okamžik si k nim přisedl solidně vyjetý pocestný. Měl hromadu historek z cest, které konspiratiky zajímaly. Vyprávěl o jiných dimenzích, vzácných drogách, vyspělých civilizacích a o pokladech, které kdysi dávno pomáhal ukrást a k němuž existuje mapa.

Tyhle povídačky o ukrytých pokladech měli poslouchající příznivci konspiračních teorií na háku, protože jich slyšeli mraky, ale zaujala je jiná povídačka. Ta o záhadných nemrtvých, kteří ničí celé planety. Ředitel přikázal zapnout kameru, protože vycítil příležitost.

„Vážení diváci, nacházíme se na jedné velmi vzdálené planetě, kde několik hodin pečlivě nasloucháme velmi zvláštním vyprávěním. Pane Bille Bonesi, povězte divákům, co jste řekl nám.“ Pocestný pozvedl skelný zrak a promluvil.

„Mám zopakovat všechno, co jsem vám řekl?“

„Jestli by vám to nevadilo,“ řekl Ředitel.

„Vůbec ne, ale přineste mi další láhev rumu,“ odpověděl Bill Bones a roztáhl černý úsměv od ucha k uchu.

Někdo okamžitě poslal po stole novou láhev a vypravěč začal vyprávět od začátku. Naštěstí znal své historky od slova k slovu, takže nevynechal ani mapy s poklady.

„Řediteli, je nutný to slyšet všechno znovu?“ zašeptal Ron.

„Pak to sestříháme,“ zazněla tichá odpověď a trvalo asi další čtyři hodiny, než Ředitel mohl říci svoji oblíbenou větu.

„Vážení diváci, jsme na stopě něčemu významnému. Jsme velice rádi, že jste vydrželi až doposud a v příštím díle pro vás máme opravdu něco velkého.“

Médea se vynořila v solárním systému, jehož pozici jim prozradil Bill Bones. Jako první je zarazilo podivné radiové ticho, které bylo všude kolem a jenž přerušoval jenom šum vesmíru. Ředitel ihned ucítil příležitost a přikázal zapnout kameru.

„Vítám vás u čtvrtého dílu pátrání po zombifikované nacistické armádě pod velením zombifikovaného Adolfa Hitlera. Právě jsme přiletěli do velmi vzdálené hvězdné soustavy a budeme hledat jakékoliv stopy. Víme bezpečně, že se tu něco stalo, protože nás obklopuje pouze vesmírný šum. Chystáme tým expertů, který vyšleme pátrat po této záhadě a jistě objevíme něco velikého. Uvidíme se zanedlouho,“ řekl krátký proslov.

„Řediteli, výborně, máme to,“ poděkoval kameraman a vypnul kameru.

„Fajn, teď vyšlete sondy a vybavte je kamerami, ať máme nějaký obrázky. Doufám, že najdeme něco smysluplného, protože jinak to balíme a vracíme se domů,“ řekl posádce a odešel do kajuty.

„To je fakt divný, tady mělo být pět kompletně obydlenejch planet,“ kroutil hlavou jeden z vedoucích, který seděl u radaru a studoval přicházející data.

„Tam jako nejsou nebo co jako?“ zeptal se druhý a upil z lahvičky.

„Jsou, ale plně mrtvý. Veškerý obyvatelstvo zmizelo a povrchy jsou srovnány se zemí, se podívej sám.“

Videopřenos z jedné sondy celkem jasně ukazoval odpařená moře a oceány, jejichž dna byla pokrytá hromadami kostí a troskami lodí. Pevnina vypadala jakoby ji spálila gigantická ohnivá vlna, jenž tavila kovy a pálila stavby. Žár musel být obrovský, protože místy byly ohromné zesklivatělé plochy, v nichž se odráželo nebe barvy olova.

„Tady musela působit ohromná síla a ten, kdo jí oplývá, musí být opravdu mocný,“ řekl ze zadu Ron, který vše tiše pozoroval.

„Ááá, náš archivář promluvil,“ řekl jakýsi jízlivý hlas, „přes konspirační teorie jsme tu my, tak za nás nic nevymějšlej.“

„Já nic nevymýšlím, jenom konstatuju,“ odpověděl Ron a cosi zapisoval.



„Něco máme, vypadá to na sondu, která přežila útok,“ promluvil kdosi.

„Nepovídejte, okamžitě ji přitáhněte,“ promluvil Ředitel, který přišel vyzvednout jednoho lahváče z ledničky.

Zachráněné sondě zbývalo posledních pár miliampér a skončila by jako mrtvý mikrosatelit mrtvé planety. Jeden z vedoucích odšrouboval kryt a vyndal paměťovou kartu. Chvilí hledal kompatibilní redukci, ale nakonec úspěšně záznam překopíroval do palubního počítače. Zapnul přehrávání a nestačil se divit. Čekali cokoliv, ale temné lodě pokryté démonickými výjevy skutečně nikoliv. Těch lodí bylo opravdu hodně, velmi rychle zlikvidovali chabý odpor a elektromagnetickým pulsem zničili veškeré elektronické zařízení v okolí, tedy kromě jedné jediné sondy, která se náhodou nacházela v zákrytu v poli poletujícího kamení.

Velitelská loď nájezdníků začala vysílat na všech komunikačních frekvencích zprávu, již sonda také zaznamenala. Viděli temný kovový velitelský můstek s velkým hrůzostrašným velitelským křeslem, v němž seděla postava v černém hábitu a tmavým otvorem místo obličeje. Bylo jasné, že se jedná o vrchního velitele.

„Jmenuji se Matkopíchač a jsem vaší noční můrou,“ řekla postava temně a postavila se. K ní přišlo několik dalších figur v černých hábitech.

„My jsme Temné kolegium a přišli jsme vás vyhubit,“ řekli velmi hlubokými hlasy a začali provolávat jakési temné mantry. Pomalu přicházel čas temného tance.

„Máte deset minut, abyste se smířili se svým bídným koncem,“ zakončil Matkopíchač krátký výhružný proslov, pozvedl ruce a spustil obřadní tanec. Temné kolegium začalo několikahlasně vydávat strašidelný hrdelní zvuk, který rozechvíval skleničky na policích.

Rituál probíhal přesně deset minut a po jeho uplynutí Temné kolegium utichlo. Matkopíchač přešel k velkému červenému tlačítku a stiskl jej.

Připravená flotila vyslala k jednotlivým planetám proudy energie, které na povrchu zabíjely vše živé, odpařovaly vodu a tavily pevninu do jedné skelné masy.

„Co to doprdele bylo, to nevypadalo na zombifikovaný nácky!?“ vyděšeně zaskučel Ředitel.

„Myslím, že sme narazili na něco, co nám vydělá příšernej balík peněz. Musíme začít okamžitě psát,“ řekl kdosi.

„Nejen balík peněz, ale máme konečně velkou věc, po jejíž stopě musíme jít,“ snažil se Ředitel uklidnit.

„Kam teď poletíme?“ zeptal se Ron.

„To ještě uvidíme a diváci spolu s námi. Myslím, že tato epizoda přinesla spoustu nových překvapení a odhalení, uvidíme se brzy,“ řekl Ředitel již klidně, protože si uvědomil, že kamera běží a má spoustu záběrů s emocemi. Diváci chtějí vidět emoce.

Natáčení pátého dílu začalo zapnutím kamery hned během porady, protože podle hlášení jedné lokální televizní stanice došlo k dalšímu vyvraždění jakési civilizace.

„Vážení diváci, vítám vás u dalšího dílu pátrání po zombifikovaných nacistech z odvrácené strany Měsíce. V odrazu nových skutečností, jichž jsme svědky, vidíme další odpovědi na mnohé otázky, které vyvstaly během pátrání. Náš tajný zpravodaj nám právě oznámil, že došlo ke zničení další civilizace. Jedná se konečně o zombifikované nacisty nebo jsme narazili na něco většího? Dozvíte se za chvíli,“ odvykládal Ředitel úvod.

„Pěkně řečeno, prostě to umíte,“ pochválil ho vedle sedící vedoucí účetního oddělení.

„Proto sem taky váš ředitel,“ zasmál se Ředitel, „a teď připravte Médeu k odletu, už jsem mluvil s těma televizákama a čekaj nás na místě zničený planety.“

Cesta na druhý konec Galaxie trvala několik hodin, které využili k menší kalbičce a práci nad scénářem, protože potřebovali projít natočený materiál a roztrždit jej.

„Vážení, protože budeme spolupracovat s cizejma televizákama, nezapomeňte dodržovat pravidla konspirace a neříkejte jim víc, než bude nutný,“ povídal mezi prací Ředitel.

„Tak to je snad samozřejmý, ne?“ odsekl kdosi.

„Ne tak úplně, stačí, abyste se pořádně ožrali a všichni žvaníte, takže si dejte pozor na držky nebo ste bez práce. Jasný?“ s pozvednutým obočím řekl Ředitel důrazně. Šum utichl a mezi vedoucími zavládl drobný neklid, který v nich vyvolal strach být bez zaměstnání. Jako redaktor soukromého úřadu věnujícího se konspiračním teoriím jste těžko zaměstnatelní.

Médea se vynořila na okraji malé sluneční soustavy a hned zaregistrovali vysoký počet kosmických lodí a flotilu plavidel, jejichž značení jasně prozrazovalo Velkou radu.

„Řediteli, něco velkého se děje, jsou tu vyšetřovatelé Velké rady a uzavřeli všechny tři zničené planety,“ řekl chlap od řízení.

„To sem si taky všiml, zapněte kamery, budeme natáčet úplně všechno. Ale nejdřív schovejte veškerých chlast a drogy a trochu uklid'te, fakt je tady hroznej bordel,“ odpověděl Ředitel a vyndal maskérské pomůcky.

Ron mezitím obvolal několik svých kontaktů v aparátu Rady a sehnal číslo na tiskového mluvčího, který byl v každé vyslané lodi pro případ mediální nouze. Normálně se s ním nedalo spojit, protože Velká rada chtěla mít veškeré informace pod kontrolou, ale občas se hodil. Jako tentokrát.

Mladému muži v malé lodní kanceláři zazvonil videotelefon. Chvilí přemýšlel, kdo by to mohl být, protože tohle číslo měl málokdo. Avšak povinnost úředníka pro styk s veřejností ho přinutila hovor přijmout.

„Prosím?“

„Dobrý den, jmenuji se Ron a dostal jsem toto číslo na centrále, že prý budete vědět víc o situaci,“ promluvil hlas na druhé straně a obrazovka ukázala obyčejného člověka v bílé košili. Mluvčímu proběhlo hlavou, že mluví asi s někým důležitějším z médií a ta představa ho potěšila.

„Co by vás pane zajímalo?“ zeptal.

„Chtěl jsem původně psát článek o místních krásách do Galaktického průvodce, ale vidím, že se stala nějaká tragédie,“ řekl Ron.

„Ano, to máte pravdu. Došlo k totálnímu vyhlazení veškerého života z povrchu planet.“

„Máte nějakou představu o tom, co se stalo?“

„Ano, víme to naprosto přesně,“ odpověděl mluvčí, aniž by tušil, jaký sled událostí spustil.

„Kdo to udělal?“ zeptal se Ron a pracně skrýval zvědavost.

„Celé je to natočené a není to první vyhlazení civilizace v posledních několika týdnech,“ byla odpověď.

„A kdo to tedy spáchal?“ netrpělivě se ptal Ron.

„Protože jste z Galaktického průvodce, řeknu vám pár detailů a poskytnu několik krátkých záběrů. Rada se zatím rozhodla neposkytovat detailnější informace, protože kdyby se to rozkřiklo, tak se všichni příznivci konspiračních teorií pominou a zaplaví mediální prostor hloupostmi. A tyto hlouposti budou silně mást veřejnost,“ řekl tajuplně mluvčí.

„Kdo tedy za vším stojí?“

„Podívejte, nastala po mnoha stovkách let velmi vzácná událost. Zmrtvýchvstání.“

„Cože nastalo? Zmrtvýchvstání?“ nechápal Ron a hlavou mu běželo velké množství myšlenek.

„Ano, zmrtvýchvstání. Zpět mezi živé přišlo Temné kolegium a Zakázaný císař s mohutnou armádou kostlivců.“

„Temné kolegium a Zakázaný císař?“ zeptal se Ron znovu, protože tahle informace ho překvapila.

„Posílám vám několik záběrů a zkuste tu informaci ještě pozdržet. Děkuji vám,“ rozloučil se mluvčí a zavěsil.

Ron na displeji viděl ty samé tmavé lodě, které již znali.

„Tak to je perfektní! Máme to všechno?“ vykřikl Ředitel, který již delší dobu stál za Ronem. Ten sebou cukl.

„Máme,“ odpověděl kameraman.

„Vážení diváci, viděli jste sami hovořit specialistu přes zvláštní události. Před námi leží opravdu výjimečný objev století. Další detaily se dozvíte v další části. Děkuji za pozornost,“ řekl Ředitel tradiční větu.

Vyšetřovatelé Velké rady ukončili svá pátrání asi po pěti dnech, které posádka konspiračních novinářů využila k natočení maximálního počtu hodin materiálu a k seznamování s různými lidmi, které většinou požádali o názor do kamery.

V zasedací místnosti sedělo několik lidí se svým ředitelem.

„Vážení diváci, šestý díl našeho dokumentárního pořadu o pátrání po zombifikovaných nacistech z Měsíce věnujeme rekapitulaci veškerých informací, jenž jsme doposud získali a několika novinkám, které vám v průběhu představíme. Nyní si zopakujme vše podstatné, co víme,“ řekl Ředitel a odložil mikrofon.

„Helejte, sestříhejte šestej díl nějak akčně, ať diváky neuspíme. Mezitím jsem tady s Ronem sepsal článek na náš web a do věstníku, ve kterém stručně popisují naše dosavadní zjištění, abysme trochu rozvířili vodu a zvedli zájem o naše nové dílo,“ dodal a hodil na stůl několik popsaných papírů.

„Vážně napsal Ředitel článek?“ sklonil se jeden z vedoucích k Ronovi.

„No jasně, já sem jenom archivář, který dodává podklady,“ odpověděl a tvářil se neutrálně.

„Řediteli, máme ho přepsat a nahrát?“ zeptal se kdosi další.

„Rozhodně, někdo musí opravit chyby,“ potvrdil Ředitel.

„Já chyby nedělám,“ pomyslel si Ron sám pro sebe, ale nahlas raději mlčel.

Nejdříve nikdo z normálních lidí článku o zombifikovaných nacistech, zmrtvýchvstalém Temném kolegiu a jakémisi Zakázaném císaři nevěnoval pozornost. Jenže jak to tak bývá s články na Internetu, dřív nebo později si jich někdo všimne. Takže nastala situace, že z komunity příznivců konspiračních teorií článek unikl do bulvárních médií a po nějaké době jej převzala i mainstreamová média.

Nikdo z těch vážených žurnalistů už nemohl ignorovat strach a paniku, která se šířila Galaxií a zvláště u mentálně slabších čtenářů vyvolávala strach z apokalypsy. Marné bylo psaní vědeckých článků, marně celebrity vysvětlovaly fanouškům, že se není čeho bát, protože zmrtvýchvstání není nic špatného a čas od času prostě nastane. Média šířící alternativní pravdu měla žně. Tolik čtenářů neměla od poslední války mezi planetami v souhvězdí Střelce.

V okamžiku, kdy se začala šířit opravdu masová panika a informace byly nafouknuté k prasknutí, musel zasáhnout Velká rada. Neověřené informace, které byly značně přemnožené mezi obyvatelstvem, hovořily o tom, že zmrtvýchvstalé Temné kolegium a Zakázaný císaře vyhrožují totálním zánikem naprosto všeho, postupně nabyly obludných rozměrů a bylo potřeba jim věnovat pozornost. Proto mimořádně zařadila Rada debatu o této události do kalendáře na příští měsíc.

„Vážení diváci, poslední dny registrujete mnoho zpráv, které nejasně hovoří o probíhajících tajemných událostech. Jsem hrdý, že jsem mohl být u všeho od začátku a spolu se mnou i vy. Jisté je, že máme před sebou velikou záhadu, jejíž tajemství musíme odhalit. Stojí tu vedle mne specialista přes zmrtvýchvstání a má pro nás několik odpovědí. Pane profesore, můžete divákům vysvětlit, jak tato mimořádná událost probíhá?“ seděl u konferenčního stolu Ředitel a vedle sebe měl jednoho z vedoucích převlečených za profesora teologie.

„Ehm, pane redaktore, to je velmi složitá otázka. Zmrtvýchvstání máme v historii mnohokrát zdokumentované, ale nikdo nikdy kompletně nese-psal, jak celý proces probíhá. Samozřejmě, máme několik teorií, z nichž některé nepopírají existenci pekla,“ začal mluvit rádobyprofesor.

„Chcete říci, pane profesore, že peklo existuje?“ ujíšťoval se Ředitel, že všemu dobře rozumí.

„Pane redaktore, to je velmi složitá otázka a vědecká komunita není schopná najít shodu. Někteří tvrdí, že jde pouze o projev osobní víry, kdežto jiní zastávají vědecktější přístupy a nepopírají existenci pekla v některé z paralelních realit.“

„Pane profesore, to je velmi vyčerpávající odpověď. Dá se říci, že do toho všeho zapadají i zombifikovaní nacisté z Měsíce?“ pokračoval Ředitel v rozhovoru.

„To lze jenom těžce říci, protože odborná společnost neprovedla v této oblasti výzkum a nelze zaručeně říci, jestli zombie může vstát z mrtvých či nikoliv.“

„Vážení diváci, slyšeli jste názor skutečného odborníka a nyní víme, že naše pátrání ještě není u konce. Pane profesore, děkuji vám za přínosný rozhovor a s diváky se těším na shledání u dalšího dílu,“ zakončil Ředitel rozhovor a natáhl ruku pro lahev.

Médea byla druhý den na cestě a Ředitel se svými zaměstnanci věnoval většinu času chlastání a psaní dalších konspiračních článků. Vzhledem k panice, která běžela od jednoho konce Galaxie ke druhému, tušili, že další mediální bouře už nezopakují. Pracovali tedy hlavně nad texty pro budoucí diváky nového seriálu o pátrání po zombifikovaných nacistech z temné strany Měsíce.

„Vážení diváci, vítám vás u sedmé části pátrání. Právě sledujeme jednu z posledních stop, jenž nás vede ke vzdálené planetě osídlenou primitivní civilizací. Dle našeho svědka právě tam můžeme najít informace o možných způsobech zombifikace a zmrtvýchvstání,“ začal mluvit Ředitel do kamery.

„Pane, my nemáme žádnou stopu a nemáme ani svědka,“ špitl jeden z vedoucích.

„To nevadí, něco prostě vymyslete, abysme se pohnuli dál,“ odsekl Ředitel.

K planetě Paradise zaměřené na turismus dorazili během místního večera a okamžitě zamířili k luxusnímu hotelu na jednom z mnoha neobydlených tropických ostrovů. Uvítala je skupina modrých dívek nahoře bez a ihned byli odvedeni k hotelové recepci.

„Zase nějaký socky,“ řekl recepční kolegyni, když skupina konspiratiků vešla do vestibulu, ale nahodil profesionální úsměv a přivítal nově příchozí.

„Dobrý den, jdete naprosto včas, dnes se nám uvolnilo několik pokojů s výhledem na moře.“

„Výborně, prosím jeden pokoj pro mě a pak tři pokoje s přistýlkami pro můj tým,“ řekl Ředitel a pozoroval recepčního. Ten si znovu něco pomyslel o sockách, ale nedal nic znát a vybral ty nejhodnější pokoje, které měl k dispozici.

Ředitel, Ron a několik zaměstnanců leželi v lehátkách na pláži a kochali se výhledem na skákající delfíny. Že se v tu chvíli na hranici solárního systému vynořilo několik lodí pokrytých nacistickými symboly, zjistili až v okamžiku, kdy plavidla zastínila slunce a kdosi začal vysílat hlášení.

„Jmenuji se Adolf Hitler a jsem vůdcem vyhlazovací armády. Jestli mě někdo slyší, tak má deset minut k tomu, aby připravil duši k bezpodmínečnému vyhubení,“ promluvil temný hlas s německým přízvukem.

„Co to kurva...?“ vstal jeden z vedoucích vyděšeně z lehátka.

Ředitel však zachoval chladnou hlavu, protože situace vyžadovala krizové řízení a otočil hlavu k Ronovi.

„Máš šest minut, abys zařídil rozhovor. Máme jedinečnou příležitost.“

„Pane Řediteli, zkusím všechno co bude v mých silách, vy zatím udělejte pár záběrů a odešlete všechno do centrálního archívu, kdybychom se odsud nedostali. Tohle je zatracená náhoda,“ odběhl Ron.

„Vážení diváci, právě jsme svědky nečekaných událostí,“ stál Ředitel před kamerou, kterou ovládal značně nervozní vedoucí.

„Konečně máme možnost kontaktovat armádu údajně zombifikovaných nacistů pod vedením samotného Adolfa Hitlera. Pokud se vše podaří, budeme prvními lidmi, kteří hovořili se skutečnými nacistickými zombies.“

Mezitím, kdy Ředitel natáčel vstupy pro diváky, Ron seděl ve velitelském můstku Médei a připravoval rozhovor, který by mohl být jeho poslední. Nalil do sklenice poctivou dávku pálenky a zapnul komunikátor.

„Tady Ron a volám flotilu Adolfa Hitlera. Než nás zabijete, tak bychom chtěli udělat rozhovor s Vůdcem,“ řekl a čekal. Nikdo neodpověděl, tak zkusil hovor znovu.

„Tady Ron ze soukromé konspirační kanceláře a pátrám po zombifikovaných nacistech z odvrácené strany Měsíce.“

Chvíli bylo ticho, ale pak se ozvalo šumění a promluvil nějaký hrdelní hlas s německým přízvukem.

„Sieg heil, tady Helmut z Hitlerovy tiskové kanceláře. Vážně si myslíte, že pro vás bude užitečné, strávit posledních pět minut života s naším Vůdcem?“

Ron se zamyslel a odpověděl.

„Šlo by domluvit deset minut?“

„Zeptám se,“ nakrátko utichl hlas.

Ron dopil sklenici s alkoholem a nervózně pozoroval hodinky. Sekundy utíkaly a komunikační zařízení mlčelo.

Napětí, jenž by se dalo krájet, přerušil známý hlas.

„Máte štěstí, Vůdce je příznivec konspiračních teorií a udělá si na vás deset minut. Pak zemřete.“

„Výborně, za chvíli jsme u vás,“ nadšeně vykřikl Ron.

„Heil Hitler!“ odsekl hlas a umkl.

U hotelu přistál černý přepravní člun pokrytý nacistickými symboly. Ze dveří vyšla postava v koženém kabátě a plynovou maskou přes obličej, ze které vycházel v rytmu dýchání dým. Ředitel s Ronem a kameramanem opatrně přišli k vytaženému nástupnímu schodišti. Nacistický strážce rukou naznačil, že mají vstoupit.

Vystoupali vchodem do útrobu plavidla a pro diváky zaznamenávali vše spatřené.

„Rone, vypadá to tu docela děsivě,“ řekl Ředitel Ronovi, když viděl obrazy Adolfa Hitlera a vlajky s hákovými kříži.

„Řediteli, jsme v nacistické lodi, tak co byste chtěl,“ odpověděl Ron a měl takový divný pocit.

Strážce je odvedl do zasedací místnosti s výhledem do vesmíru.

„Tady počkejte,“ řekl suchým hlasem, vyfoukl dým, odešel a zamkl za sebou.

Během několika minut je transportér převezl k velitelské lodi nacistické flotily a museli uznat, že je skutečně velkolepá. Pilot provedl jeden oblet, nejspíš aby se mohli pokochat a pak namířil do přistávacího doku.

Velkolepá kovová výzdoba Ředitele a jeho společníky opravdu ohromila. Nacistický design ostatně v průběhu dějin fascinoval ledaskoho, ale toto byl extrém. Veškeré vybavení od křesel, stolů, přes jídelní příbory a nádobí, až po lustry a párátka bylo zdobené hákovými kříži, lebkami a tajemnými runami, jejichž smysl neznalému unikalo.

Kouř vyfukující strážce dovedli trojici do velitelského můstku, kde již čekala postava se skříženými rukama.

„Heil Hitler!“ pozdravili strážci a postava odpověděla lehkým pozvednutím pravice.

„Vůdce, zde stojí novináři, kteří s vámi chtěli udělat rozhovor,“ řekl jeden ze strážců a zafuněl.

Adolf Hitler obešel návštěvníky kolem dokola a zdálo se, že je pečlivě prohlížel.

„Kdo z vás nás kontaktoval?“ promluvil.

„Já,“ řekl Ron.

„Co z toho budete mít? Sláva je moje,“ zeptal se.

„Pane Hitler, chceme znát pravdu. Byli jsme na Měsíci a tam jsme nenašli ani stopu,“ pokračoval Ron.

„Měsíc náš velký národ opustil a chceme vybudovat novou Tisíciletou říši nesmrtelných, která pojme celou Galaxii,“ odpověděl Hitler.

„To je opravdu velký cíl,“ uznale pokýval Ron hlavou a nenápadně zkontroloval jestli kamera běží.

„Máme vizi a máme moc. Pohleďte, co čeká vás všechny. Čas planetě vypršel,“ zafuněl a odvedl trojici k výhledu ven.

Lodě nacistické flotily vypustily automatické sondy, které zaměřily k povrchu planety. Adolf Hitler zmáčkl tlačítko, výhled ven potemněl a začal ukazovat dění v atmosféře. Jako naschvál do výřezu pustil přenos z ostrova, kde byl jejich hotel a tak mohli v přímém přenosu pozorovat vypuštění plynu a smrt svých kolegů a přátel.

„Proč to všechno?“ zeptal se vyděšený Ředitel, který konečně ucítil svůj konec a před očima mu běžel celý život v konspirační úpravě.

„Ještě to nekončí, dívejte se,“ řekl Adolf Hitler významně.

„Co to kurva...?“ proběhlo jim hlavou, když viděli na vlastní oči křeče umírajících, vysychající tváře a znovupovstání zemřelých.

„To ten plyn,“ konstatoval Ron a nyní spolehlivě věděl, že zombifikovaní nacisté skutečně existují.

„Ano, ten plyn. Produkt velké tragédie, jenž nám dala nečekaný dar. Nesmrtelnost,“ pyšně vyfoukl kouř Hitler.

„Jak se vám to podařilo?“ nechápal Ron a pozoroval Ředitele, který mlčel a potil se.

„Souhrou mnoha okolností, které zůstanou dějinám utajeny. Vězte však, že hlavní roli hraje Kapitán Blázen, kterého si nechám až na úplný konec a udělám z něj svého otroka,“ zahřímal temně Adolf Hitler, až dýmal jako parní lokomotiva.

„Bingo! Já to věděl!“ vykřikl radostí Ron a Ředitel s kameramanem na něj nechápavě pohlédli.

„Řediteli, to je moje poslední konspirační teorie, na který v soukromí pracuji. Všechny nitky vedou ke Kapitánovi Bláznovi.“

„Cože? To mi říkáš až teď?“ vykřikl Ronův nadřízený.

„Pane Řediteli, byla to až příliš odvážná teorie, které jsem se sám bál,“ vysvětlil mu Ron.

„Mlčte, váš čas se naplnil a budete zombifikováni,“ přerušil je zombifikovaný Adolf Hitler, ale jeho slova zanikla v poplachu.

„Vůdce, nedaleko nás se objevila mohutná flotila neznámých temných lodí,“ přiběhl pobočník.

„Co chtějí?“ zeptal se Hitler.

„Abychom se okamžitě vzdali,“ odpověděl voják a zadýchaně odfukoval kouř.

„A kdo to je?“

„Vůdce, nějaký Matkopíchač s Temným kolegiem a Zakázaným císařem. Prý jim to tady patří.“

„Od kdy?“

„Vůdce, prý od teď.“

„Zničit, okamžitě zničit všemi prostředky,“ zařval Adolf Hitler, až se jeho hlava ztratila v oblaku dýmu.

„Rozkaz,“ zmizel voják.

Zanedlouho započala monstrózní bitva, ve které lítaly rakety všemi směry a vakuum protínaly smrtící laserové paprsky. Velmi rychle bylo jasné, že armáda Temného kolegia je mocnější a velikost Hitlerovy flotily se rapidně zmenšovala.

Velitelská loď dostala mnoho zásahů. Kameramanem projela uvolněná tyč a na místě ho zabila. Ron neváhal, sebral paměťovou kartu a nechal Ředitele ředitelem, protože ten se nervově zhroutil a odmítal odejít. Události posledních minut ho naprosto zničily a upadl do kataleptického stavu.

Ron na všechno sral a myslel jen na vlastní přežití. Prchal hořící lodí, vyhýbal se vybuchujícím počítačům a přetrženým drátům pod vysokým elektrickým napětím, jenž jiskřily při kontaktu s kovovými stěnami. Sebral ze země tyč a používal ji k odklizení trosk a roztrhaných nácků. Nyní měl možnost na vlastní oči vidět kusy vysušených těl a když spatřil utrženou hlavu bez masky, měl naprosto jasno. Musí přežít.

Utíkal do doku, kde byl přístávací transportér. Věděl, že to je jeho jediná šance a měl ohromný štěstí, když zjistil, že je stále na místě. Velitelská loď zombifikované nacistické armády začala kvílet bolestí a silová pole se začala hroutit. Dveře modulu zavřel přesně ve chvíli, kdy nastala mohutná exploze, která vyvrhla Rona do hlubin temného vesmíru.

Měl docela štěstí, protože asi po čtrnácti dnech byl nalezen kontejnerovou lodí přepravující vytěženou rudu, jejíž posádka ho předala vyšetřovacím orgánům Velké rady.

Výslech trval skoro měsíc a když vyšetřovatelé zjistili, že opravdu z Rona nic kloudného nedostanou, propustili jej na svobodu. Za poslední peníze, které mu zůstaly po zaplacení všech právníků, se vrátil zpět na domovskou planetu. Začal ihned dopisovat tajnou zprávu o vlivu Kapitána Blázna na vznik zombifikovaných nacistů, kterou posléze zveřejnil.

Zpráva způsobila několikahodinovou bouři v prostředí společenských sítí, jejímž výsledkem bylo naprosté Ronovo zesměšnění za nejdebilnější konspirační teorii století.

O dalších pár dnů později byl Ron předvolán před představenstvo společnosti, kde mu bylo stručně vysvětleno, že se má okamžitě spakovat a doufat, že právní zástupce společnosti Pong & Co nepodá žalobu na ochranu osobnosti.

Ron se ani nesnažil bránit, jelikož mu okamžitě došlo, že po smrti Ředitele již nemá ochránce a vedení společnosti si musí krýt záda, aby nebylo zesměšněno a akcionáři odvoláno. Je tedy potupně propuštěn bez nároku na jakékoliv odchodné, což ho hodilo do naprosté bídy, protože nikdo neměl zájem o propuštěného konspiračního teoretika a umírá všemi opuštěn o pár let později v nuzném chudobinci.